

РЕШЕНИЕ

№ 15492

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на
прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **445** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на за председателя на Комисия за противодействие на
корупцията (КПК) срещу решение № 5049 от 18.11.2024г. постановено по НАХД №10481/2024г.,
Наказателно отделение (НО), 132-ри състав, Софийски районен съд (СРС), с което е отменено
наказателно постановление (НП) № КПК-НП-93/31.05.2024 г., издадено от председателя на
Комисията за противодействие на корупцията и с което на М. Н. Х. е наложено административно
наказание „глоба“ в размер на 1600 лева на основание чл. 115, ал. 1 от ЗПК за извършено
административно нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Счита,
че в конкретния случай се касае единствено за неточно посочване в акта на точката по която
лицето е задължено, като безспорно е налице подробно словесно описание на нарушението,
подкрепено с доказателства. Излага доводи, че неточната квалификация на нарушението в акта за
установяването му е без правно значение, ако нарушената правна норма е правилно посочена в
наказателното постановление. Възразява срещу приетото от първоинстанционния съд, че следва
да бъде приложена разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, доколкото по отношение на
жалбоподателя е налице промяна в условията и реда за подаване на декларации и разпоредбата на
§ 4, изречение първо от ПЗР на ЗПК е неприложим. Счита, че М. Х. е новородължено лице

съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗПК и законът е изцяло нов, а не изменен и допълнен и за него възниква задължение ex lege. Излагат се доводи, че нарушението по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 вр. чл. 115, ал.1 от ЗПК е формално - на просто извършване. Осъществено е било с продължено довършено бездействие от деня, следващ законовия едномесечен срок за подаване на имуществената декларация. Искане се от съда да се отмени решението на районния съд и вместо него да се постанови друго, с което процесното НП да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът М. Н. Х. моли жалбата да бъде оставена без уважение, а решението да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

С представен отговор на касационната жалба счита, че при административно наказателната процедура са били допуснати съществени процесуални нарушения и материалния закон е бил неправилно приложен от актосъставителя и наказващия орган. Излагат се доводи, че е налице противоречива воля на наказващия орган относно възприетото от него в коя категория задължени лица попада санкционираното лице, за да бъде то задължено да подава встъпителна декларация. Твърди, че за М. Н. Х. не е било налице задължение за подаване на декларация на основание чл.52, ал.1, т.1, вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК, независимо по коя точка на задължените лица спада същият. Претендира разноски.

Прокурор от СГП дава заключение, че решението е правилно и законосъобразно и следва касационната жалба да се отхвърли.

Административен съд София – град, Х - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че от вписаните в ТРРЮЛНЦ данни, служебно известни на съда като вписани данни в публично достъпен регистър, се установява, че търговското дружество „ДВОРЕЦ НА КУЛТУРАТА И СПОРТА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] е вписано в регистъра, считано от 15.01.2009 г. Установява се още, че то има като орган на управление съвет на директорите, едноличен собственик на капитала на същото е [община], а М. Н. Х. е негов изпълнителен директор от 04.09.2014 г. до момента.

С писмо с вх. № КПК-ПР-272/01.11.2023 г. от [община] до Председателя на Комисията за противодействие на корупцията е подадена информация относно задължените лица по чл. 6, ал. 1, т. 50 и т. 51 от ЗПК. Видно от списъка към писмото, под номер 101 фигурира жалбоподателят в качеството му на изпълнителен директор на „ДВОРЕЦ НА КУЛТУРАТА И СПОРТА“ ЕАД.

В едномесечен срок, считано от 06.10.2023 г. (датата на влизане в сила на ЗПК) до 06.11.2023 г., М. Н. Х. не подал встъпителна декларация за имущество и интереси пред КПК съгласно чл.52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК. За нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК бил издаден АУАН № КПК-АУАН-ПР-641/06.02.2024 г., в който било прието, че лицето било задължено да подаде такава декларация на основание чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, но към момента на

издаване на акта такава не била подадена.

Въз основа на издадения АУАН на 31.05.2024 г. административнонаказващият орган издал обжалваното наказателно постановление за това, че жалбоподателят, като задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК, тъй като заемал длъжност „изпълнителен директор“ на „ДВОРЕЦ НА КУЛТУРАТА И СПОРТА“ ЕАД, не е подал в едномесечен срок, считано от 06.10.2023 г. до 06.11.2023 г. встъпителна декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение в процедурата по търсене на отговорност на жалбоподателя, като е издал АУАН за нарушение по мотиви, че нарушителят е задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, а го е наказал с НП, в което е прието, че лицето е задължено на определено поведение по чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК. Счел е, че този пропуск е довел до накърняване на императивни законови разпоредби и ограничаване на правата на нарушителя да упражни ефективно правото си на защита като възрази по смисъла на чл. 42, т. 8 и чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения и евентуално - оспори фактическите констатации на контролните органи. Приел е също така, че в АУАН липсва словесно описание на мотивите за възприемане на нарушителя като адресат както на разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, така и на чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК. Приел е още, че е налице противоречива воля на наказващия орган относно възприетото от него в коя категория задължени лица попада санкционираното лице, за да бъде то задължено да подава встъпителна декларация. Отделно от това, съдът е счел, че за жалбоподателя не е било налице задължение за подаване на декларация на основание чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, независимо по коя точка на задължените лица спада същият.

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Съдът приема, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, тъй като наказващ орган е допуснал неправилно приложение на материалния закон. А това е така, тъй като в хода на съдебно дирене безспорно се установи, че жалбоподател към 06.10.2023 г. /датата на влизане в сила на ЗПК/ е заемал длъжността изпълнителен директор на „ДВОРЕЦ НА КУЛТУРАТА И СПОРТА“ ЕАД. Безспорно жалбоподателят е имал качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, т. 50 ЗПК, с влизане в сила на ЗПК за жалбоподател не е възникнало задължение по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, тъй като подаването на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК е дължимо в едномесечен срок от заемането на съответната публична длъжност, а не от влизане в сила на ЗПК по отношение на лицата, заемащи такива длъжности от предходен момент влизане в сила на разпоредбите на ЗПК. Предвид това нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК в случая не е извършено от жалбоподател от обективна и субективна страна. Именно разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, е относима към конкретния казус, тъй като касае случаите, в които задължените лица са встъпили в длъжност при действието на отменения ЗПКОНПИ и са подали встъпителна декларация именно по реда на този нормативен акт, като след обнародване и влизане в сила на ЗПК /ДВ. бр. 84/06.10.2023 г./ продължават да заемат длъжността, т.е. само в случай, че задълженото лице вече изпълнява съответната публична длъжност.

ЗПК е обнародван в ДВ. бр. 84/06.10.2023 г. М. Н. Х. е встъпил в длъжност преди това на 04.09.2014 г., като в срок до 04.10.2014 г. е бил длъжен да подаде пред органа по назначаването встъпителна декларация, което е направил. Поради това и от 06.10.2023 г. за него не възниква ново задължение за първоначално деклариране на имущество пред Комисията, при условията и по реда на новия закон.

Ето защо, правилен е изводът на СРС, че от приетите за установени факти не се доказва осъществяване от обективна страна на вмененото на М. Н. Х. нарушение. Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да отмени наказателния акт, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

При този изход на спора, с оглед изрично заявеното искане, в полза на процесуалния представител на ответника следва да бъдат заплатени разноските в процеса, които са в размер на сумата от 500 лева и представляват процесуално представителство на основание чл.38, ал.1, т.2, пред. 2 от Закон за адвокатурата по договор за безвъзмездна правна защита и съдействие от 07.02.2025г.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5049 от 18.11.2024г. постановено по АНД №10481/2024г., НО, 132-ри състав, СРС.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на адв. П. В. М., личен номер на адвокат №[ЕГН], сума в размер на 500 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.